

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 17CoE/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212212566
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Koščová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7212212566.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Koščovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Andrey Galdunovej v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Advocate s.r.o., advokátskou kanceláriou, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 36 865 141, proti povinnej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. X, B., vedenej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD., Exekútorský úrad so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 60, pod sp. zn. EX 3494/12, o vymoženie 228,40 EUR s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Košice II zo dňa 18.10.2022, č.k. 38Er/1379/2012-17

rozhodol:

Potvrďuje uznesenie.

Účastníkom nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II ako súd prvej inštancie uznesením označeným v záhlaví exekúciu zastavil.
2. V odôvodnení uviedol, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie dňa 16.03.2012 domáhal u súdneho exekútora vykonania exekúcie voči povinnej za účelom vymoženia svojej pohľadávky, a to na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., č.k. SR 01153/11 zo dňa 29.03.2011. Dňa 02.05.2012 doručil súdny exekútor súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na základe ktorej mu súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 07.05.2012. Dňa 23.03.2016 doručil súdny exekútor súdu doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie oprávneného podľa ust. § 243f Exekučného poriadku, ktoré bolo doručené na sídlo súdneho exekútora dňa 21.01.2016. Po citovaní § 9a ods. 1, § 39 ods. 4, § 243f ods. 1, 3, 5, 6 a § 243h ods. 1 Exekučného poriadku súd konštatoval, že lehota (podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku) na doplnenie návrhu oprávneného začala plynúť deň po uverejnení zákona v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, t.j. dňa 24.12.2015 a uplynula dňa 22.01.2016. Novelizované znenie Exekučného poriadku určilo oprávnenému povinnosť doplniť návrh na vykonanie exekúcie v začatých exekúciách, v ktorých sa uplatňuje nárok zo zmenky. Zákonodarca sledoval touto novelou zvýšenú ochranu spotrebiteľa, pričom dôkazné bremeno na preukázanie, či v danej veci bol alebo nebol hospodársky dôvod vydanéj zmenky spotrebiteľský vzťah medzi účastníkmi konania, preniesol na oprávneného. V zmysle ust. § 243f ods. 1 v spojení s ust. § 39 ods. 4 Exekučného poriadku bol oprávnený povinný predložiť súdu do 22.01.2016 doplnenie návrhu, a to spolu s pripojenými listinnými dôkazmi. Súd prvej inštancie následne poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 774/2016-7 zo dňa 27.10.2016, v ktorom ústavný súd konštatoval, že ustanovenie § 243f ods. 1 Exekučného poriadku výslovne neurčuje, komu bolo potrebné v ustanovenej lehote doručiť doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie (či exekučnému súdu, alebo súdnemu exekútorovi), z napadnutého uznesenia vyvoditeľný právny záver okresného súdu, že návrh bolo potrebné doplniť

primo exekučnému súdu, považuje ústavný súd za ústavne udržateľný, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že predmetné zákonom požadované doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie slúžilo vo vymedzených prípadoch na posúdenie prípustnosti ďalšieho pokračovania exekúcie, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť výlučne exekučný súd, a nie súdny exekútor (§ 243f ods. 6 Exekučného poriadku). S prihliadnutím na uvedené uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky súd prvej inštancie prijal záver, že doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie mal oprávnený doručiť v lehote do 22.01.2016 priamo na súd, a nie na sídlo exekútorského úradu povereného súdneho exekútora, ktorý doplnenie návrhu potom postúpil súdu. Ustanovenie § 243f ods. 1 Exekučného poriadku je kogentného charakteru a v prípade jeho nedodržania to má obligatórne za následok zastavenie exekúcie podľa ust. § 243f ods. 5 Exekučného poriadku. Právnym následkom konania oprávneného, kedy doplnený návrh najskôr doručil na sídlo exekútora, ktorý bol následne exekútorom postúpený na súd po lehote ustanovenej zákonom, je nutnosť konštatovania súdu o tom, že návrh na vykonanie exekúcie nebol doplnený v lehote podľa ust. § 243f ods. 1 Exekučného poriadku. Súd prvej inštancie tak nemal inú možnosť ako exekúciu podľa ust. § 243f ods. 5 Exekučného poriadku zastaviť. Súd prvej inštancie mal zároveň za to, že proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné, keďže Exekučný poriadok proti uzneseniu o zastavení exekúcie podľa § 243f ods. 5 odvolanie nepripúšťa a odvolanie nepripúšťa ani Civilný sporový poriadok, ktorého ustanovenia sa v zmysle § 9a ods. 1 Exekučného poriadku primerane použijú v konaní podľa Exekučného poriadku. O trovách exekúcie si súd vymienil rozhodnúť samostatným uznesením.

3. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený a žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Namietal, že voči rozhodnutiu je odvolanie prípustné a to s poukazom na ust. § 355 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. a) CSP. Uznesenie zároveň považoval za nepreskúmateľné, keďže jeho odôvodnenie nespĺňa zákonom stanovené podmienky v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Oprávnený taktiež namietol postavenie povinnej ako spotrebiteľa a bol názoru, že novela Exekučného poriadku týkajúca sa doplnenia návrhov na vykonanie exekúcie, ktoré sa vykonávajú na podklade zmenky, sa vzťahuje na konania voči povinným, ktorí sú spotrebiteľmi. Povinná však zmluvu o úvere uzatvorila na výkon podnikania. K splneniu povinnosti podľa § 39 ods. 4 v spojení s § 243f ods. 1 Exekučného poriadku oprávnený uviedol, že rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinnou vrátane dôkazov, ktoré ich osvedčujú sú od podania návrhu na vykonanie exekúcie súčasťou exekučného spisu, pričom medzičasom nedošlo k zmene skutkového stavu a zmene obsahu dôkazov.

5. Povinná ani súdny exekútor sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie podal oprávnený v zákonnej lehote, preskúmal uznesenie podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce, a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

7. Uznesenie je vo výroku vecne správne, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

8. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 prvej vety CSP).

9. Podľa § 243h ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

10. Podľa § 9a ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31.03.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“), ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

11. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že oprávnený a povinná uzavreli dňa 03.06.2009 Zmluvu o úvere č. 9041804, na základe ktorej oprávnený poskytol povinnej úver vo výške 350,- EUR, ktorý sa povinná zaviazala vrátiť zvýšený o poplatok vo výške 322,- EUR, t.j. celkovo zaplatiť sumu 672,- EUR

v 12-tich mesačných splátkach po 56,- EUR, počnúc dňom 18.06.2009. Exekučným titulom v tomto konaní je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. vydaný JUDr. Miroslavom Ráčom, rozhodcom, zo dňa 29.03.2011, sp. zn. SR 01153/11, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.04.2011 a vykonateľnosť dňa 29.04.2011. Oprávnený a povinná zabezpečili zmluvu o úvere zmenkou vystavenou dňa 03.06.2009. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi vydané dňa 07.05.2012.

12. Podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, v návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou oprávnený opísať aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným. Skutočnosti podľa prvej vety je povinný opísať aj oprávnený, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov. K návrhu na vykonanie exekúcie sa pripoja dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú.

13. Podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4 je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona.

14. Podľa § 243f ods. 3 Exekučného poriadku, exekúcie podľa odseku 1 sa odo dňa účinnosti tohto zákona odkladajú.

15. Podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie nedoplní v lehote podľa odseku 1, súd exekúciu zastaví.

16. V zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, zákonodarca stanovil oprávnenému v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku povinnosť, podľa ktorej je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie.

17. Oprávnenému tak „ex lege“ (zákonom č. 438/2015 Z. z.) vznikla povinnosť doplniť návrh na vykonanie exekúcie (aj v prípade, že došlo k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie), ktorá smeruje proti povinnému - fyzickej osobe, bez ohľadu na to, či ide alebo nejde o podnikateľský subjekt, o rozhodujúce skutočnosti, ktoré sa týkajú vlastného vzťahu s povinným a tieto tvrdenia preukázať. V prípade, že rozhodnutie, ktoré predstavuje exekučný titul (nezávisle od povahy rozhodnutia alebo subjektu, ktorý ho vydal) bolo vydané v spotrebiteľskom spore (vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou) a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom, vzniká súdu v zmysle § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku povinnosť takúto exekúciu zastaviť.

18. Zákon č. 438/2015 Z. z., ktorým došlo k novelizovaniu Exekučného poriadku, bol schválený dňa 15.12.2015 a vyhlásený dňa 23.12.2015, pričom účinnosť nadobudol dňom vyhlásenia, teda dňa 23.12.2015. Oprávnený tak bol povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku do 30 dní počítaných od 23.12.2015, teda najneskôr do 22.01.2016.

19. V posudzovanom prípade mal odvolací z predloženého súdneho spisu preukázané, že oprávnený doručil súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému, PhD. doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku dňa 21.01.2016. Odvolací súd mal ďalej preukázané, že poverený súdny exekútor podaním zo dňa 14.03.2016 dňa 23.03.2016 doručil súdu prvej inštancie oprávneným doručené doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie. Až uvedeného dňa teda súdny exekútor doručil súdu prvej inštancie doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie.

20. V súvislosti s uvedeným odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 27.10.2016, č.k. II. ÚS 774/2016-7, z ktorého odvolací súd cituje „okresný súd v posudzovanej veci postupoval a rozhodol ústavne akceptovateľným spôsobom, keď predmetnú exekúciu zastavil podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku z dôvodu, že návrh na vykonanie exekúcie nebol v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku doplnený podaním doručeným v zákonnej lehote priamo exekučnému súdu. Hoci ustanovenie § 243f ods. 1 Exekučného poriadku výslovne neurčuje, komu bolo potrebné v ustanovenej lehote doručiť doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie (či

exekučnému súdu, alebo súdnemu exekútorovi), z napadnutého uznesenia vyvoditeľný právny záver okresného súdu, že návrh bolo potrebné doplniť priamo exekučnému súdu, považuje ústavný súd za ústavne udržateľný, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že predmetné zákonom požadované doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie slúžilo vo vymedzených prípadoch na posúdenie prípustnosti ďalšieho pokračovania exekúcie, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť výlučne exekučný súd, a nie súdny exekútor (§ 243f ods. 6 Exekučného poriadku). Aj preto bolo tiež vecou náležitej odbornej starostlivosti a predvídavosti samotnej sťažovateľky, k predmetu činnosti ktorej patrí aj vymáhanie pohľadávok, aby doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v konkrétnej veci doručila v zákonnej lehote aj príslušnému exekučnému súdu, nielen poverenému súdnemu exekútorovi. V nadväznosti na uvedené ústavný súd tiež poukazuje na to, že právne dôsledky vyplývajúce z právneho záveru okresného súdu zároveň prispievajú k naplneniu princípu právnej istoty účastníkov exekučného konania, keďže sa ním vylučujú možné pochybnosti o skutočnom čase vykonania zákonom požadovaného procesného úkonu, a teda o dodržaní či nedodržaní zákonom ustanovenej lehoty na jeho vykonanie (podobne uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 08.11.2016, sp. zn. III. ÚS 752/2016 a zo dňa 13.09.2016, sp. zn. III. ÚS 564/2016).

21. Z citovaného rozhodnutia Ústavného súdu SR jednoznačne vyplýva, že návrh na vykonanie exekúcie je potrebné v lehote 30 dní nielen doplniť, ale návrh je potrebné v lehote 30 dní, t.j. do 22.01.2016 doplniť priamo exekučnému súdu. V posudzovanom prípade bolo doplnenie návrhu doručené súdu prvej inštancie (až) dňa 23.03.2016.

22. S poukazom na uvedené a v súlade s citovaným uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky odvolací súd preto považoval odvolacie námietky oprávneného za nedôvodné. Súd prvej inštancie v danej veci postupoval správne podľa zákonného ustanovenia § 243f ods. 5 Exekučného poriadku. Keďže oprávnený nedoplnil návrh na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, súd prvej inštancie správne exekúciu zastavil a odvolací súd stotožňujúc sa so závermi súdu prvej inštancie, uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

23. Pokiaľ oprávnený v podanom odvolaní namietal posúdenie právneho vzťahu medzi oprávneným a povinnou založenom zmluvou o úvere zo dňa 03.06.2009 ako vzťahu spotrebiteľského, odvolací súd uvádza, že v súlade s § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.2009 spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. V preskúmvanej veci sa nepochybne jedná o spotrebiteľský vzťah, a to vzhľadom na zákonné kritériá obsiahnuté v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Občiansky zákonník totiž spotrebiteľa definuje tak, že spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Veriteľ je tým účastníkom konania, ktorý musí preukazovať, na aký účel poskytol povinnej úver. Toto oprávnený ako veriteľ v konaní nepreukázal. Len tá skutočnosť, že v zmluve je uvedený ako účel poskytnutia úveru povinnej – výkon podnikania bez ďalšieho ešte neznamená, že úver bol povinnej poskytnutý na účely podnikania. Jednoznačným preukázaním nemôže byť iba všeobecný údaj o poskytnutí úveru na účel podnikania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je podnikanie prijímateľa úveru a aký konkrétny súvis má s takýmto podnikaním či predmetom činnosti, uzavretie príslušnej zmluvy. Vymedzenie účelu - poskytnutie úveru „na účel podnikania“ v spojení s nedostatkom akejkoľvek aktivity oprávneného má taký vplyv, akoby v zmluve nebol účel úveru vôbec vymedzený.

24. Zároveň v právnom poriadku Slovenskej republiky je úverová zmluva upravená v Obchodnom zákonníku, ktorý možno aplikovať bez ohľadu na to, či je úver poskytovaný spotrebiteľovi alebo podnikateľskému subjektu - fyzickej osobe alebo právnickej osobe. Zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch upravuje úverové vzťahy v prípade, keď je úver poskytovaný spotrebiteľovi mimo jeho podnikateľskej činnosti alebo povolania a vo vzťahu k Obchodnému zákonníku má účinky normy lex specialis. Spotrebiteľské zmluvy sú také zmluvy, ktoré uzatvárajú poskytovatelia služieb o určitom rovnakom predmete plnenia opakovane s veľkým počtom zákazníkov - spotrebiteľov. Návrh týchto zmlúv pripravujú poskytovatelia služieb na vopred predtlačенých tlačivách, čo je zjavné aj v prejednávanej veci a vyplýva to z tlačiva predmetnej zmluvy o úvere. Spotrebiteľ - povinná - nemal možnosť žiadnym spôsobom zmeniť obsah navrhovanej zmluvy o úvere (spotrebiteľskej zmluvy), nemohol vyjednávať, jedinou jeho alternatívou bolo prijatie alebo neprijatie návrhu.

25. Odvolací súd však opätovne poukazuje na to, že povinnosť doplniť návrh na vykonanie exekúcie v zmysle § 39 ods. 4 v spojení s § 243f ods. 1 Exekučného poriadku má oprávnený vždy, ak sa vymáha

nárok zo zmenky a exekúcia smeruje proti povinnému - fyzickej osobe, bez ohľadu na to, či ide alebo nejde o podnikateľský subjekt. Povinnosťou oprávneného v doplnení návrhu na vykonanie exekúcie je najmä opísať rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným.

26. Pokiaľ ide o prípustnosť odvolania proti uzneseniu o zastavení exekúcie podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 511/2022-42 zo dňa 15.03.2023. V tomto konaní sa sťažovateľ ústavnou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Košice – okolie a Krajského súdu v Košiciach. K porušeniu týchto práv malo dôjsť tým, že Okresný súd Košice – okolie exekúciu zastavil podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, keďže oprávnený nedoplnil návrh na zastavenie exekúcie podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku v zákonom stanovenej lehote, t.j. do 22.01.2016. Sťažovateľ proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie, o ktorom odvolací súd rozhodol tak, že odvolanie odmietol, keďže smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Odvolací súd bol názoru, že ani Civilný sporový poriadok ani Exekučný poriadok voči rozhodnutiu o zastavení exekúcie podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku odvolanie nepripúšťa. Ústavný súd však v náleze konštatoval, že podľa § 357 písm. a) CSP je odvolanie prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zastavení konania, pričom táto osobitná konštrukcia prípustnosti odvolania sa vzťahuje aj na zastavenie exekučného konania a nie je správny výklad, podľa ktorého sa mal použiť § 355 ods. 2 CSP. Uznesenie okresného súdu je rozhodnutím súdu prvej inštancie o zastavení konania a na tom, že proti nemu je prípustné odvolanie, nemení nič ani to, že ide o uznesenie v exekučnom konaní, keďže od 01. júla 2016 niet takej normy, podľa ktorej odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu v exekučnom konaní, ak Exekučný poriadok neustanovuje inak. Ústavný súd tak uzavrel, že vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu bolo možné podať odvolanie, ktoré je prípustné, sťažovateľ túto možnosť aj využil a krajský súd bol povinný toto odvolanie pripustiť a následne z hľadiska uplatnenej odvolacej argumentácie preskúmať.

27. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože oprávnený nemal v tomto konaní úspech a povinnej preukázateľné trovy odvolacieho konania nevznikli.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).